

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

12. března 2014*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření vůči Sýrii — Zmrazení finančních prostředků — Zařazení jednotlivce na seznam dotčených osob — Osobní vztahy se stoupenci režimu — Právo na obhajobu — Spravedlivý proces — Povinnost odůvodnění — Důkazní břemeno — Právo na účinnou soudní ochranu — Proporcionalita — Právo na vlastnictví — Právo na soukromý život“

Ve věci T-202/12,

Bušra al-Asád, s bydlištěm v Damašku (Sýrie), zastoupená G. Karounim a C. Dumontem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené G. Étienneem a M.-M. Joséphidès, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení zaprvé prováděcího rozhodnutí Rady 2012/172/SZBP ze dne 23. března 2012, kterým se provádí rozhodnutí 2011/782/SZBP o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 87, s. 103), zadruhé rozhodnutí Rady 2012/739/SZBP ze dne 29. listopadu 2012 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/782/SZBP (Úř. věst. L 330, s. 21), zatřetí prováděcího nařízení Rady (EU) č. 363/2013 ze dne 22. dubna 2013, kterým se provádí nařízení (EU) č. 36/2012 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii (Úř. věst. L 111, s. 1, oprava Úř. věst. 2013, L 127, s. 27), a začtvrté rozhodnutí Rady 2013/255/SZBP ze dne 31. května 2013 o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 147, s. 14), v rozsahu v jakém se týkají žalobkyně,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, G. Berardis (zpravodaj) a C. Wetter, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. září 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Bušra al-Asád, je syrská státní příslušnice, sestra prezidenta Syrské arabské republiky, Bašára al-Asáda, a manželka, nyní vdova, člena syrské vlády, Ásifa Šaukata.
- 2 Rada Evropské unie přijala 9. května 2011 na základě článku 29 SEU rozhodnutí 2011/273/SZBP o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 121, s. 11).
- 3 Článek 3 odst. 1 uvedeného rozhodnutí stanoví, že členské státy přijmou opatření nezbytná k tomu, aby osobám odpovědným za násilné represe proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii a osobám s nimi spojeným, které jsou uvedeny v příloze uvedeného rozhodnutí, zabránily ve vstupu na svá území nebo jejich průjezdu přes ně.
- 4 Článek 4 odst. 1 rozhodnutí 2011/273 stanoví, že se zmrazují veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které náleží osobám odpovědným za násilné represe proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii a fyzickým nebo právnickým osobám a subjektům s nimi spojeným, nebo jsou těmito osobami nebo subjekty vlastněny, drženy či kontrolovány.
- 5 Rada sestavuje seznam dotčených osob na základě čl. 5 odst. 1 rozhodnutí 2011/273.
- 6 Ke stejnému datu Rada na základě čl. 215 odst. 2 SFEU a rozhodnutí 2011/273 přijala nařízení (EU) č. 442/2011 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii (Úř. věst. L 121, s. 1). Jeho čl. 4 odst. 1 stanoví, že se zmrazují veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které patří fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům a orgánům uvedeným v příloze II, nebo jsou jimi vlastněny, drženy či ovládány.
- 7 Rozhodnutí 2011/273 bylo nahrazeno rozhodnutím Rady 2011/782/SZBP ze dne 1. prosince 2011 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/273/SZBP (Úř. věst. L 319, s. 56).
- 8 Článek 18 odst. 1 a čl. 19 odst. 1 rozhodnutí 2011/782 odpovídají čl. 3 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 rozhodnutí 2011/273, a doplňují, že stanovená omezující opatření se vztahují rovněž na osoby, které mají prospěch z tohoto režimu nebo které jej podporují.
- 9 Nařízení č. 442/2011 bylo nahrazeno nařízením Rady (EU) č. 36/2012 ze dne 18. ledna 2012 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii a o zrušení nařízení (EU) č. 442/2011 (Úř. věst. L 16, s. 1).
- 10 Prováděcím rozhodnutím Rady 2012/172/SZBP ze dne 23. března 2012, kterým se provádí rozhodnutí 2011/782 (Úř. věst. L 87, s. 103), bylo na seznam uvedený v příloze I rozhodnutí 2011/782 přidáno jméno žalobkyně, s tímto odůvodněním:

„Sestra Bashara Al-Assada (Bašára Asáda) a manželka Asifa Shawkata [Ásifa Šaukata], zástupce velitele bezpečnostních a průzkumných složek. Vzhledem k úzkému příbuzenskému vztahu a z něho vyplývající finanční vazbě na syrského prezidenta Bašára Asáda a další klíčové stoupence syrského režimu má prospěch ze syrského režimu a je s ním spojena.“
- 11 Prováděcím nařízením Rady (EU) č. 266/2012 ze dne 23. března 2012, kterým se provádí čl. 32 odst. 1 nařízení č. 36/2012 (Úř. věst. L 87, s. 45), bylo na seznam uvedený v příloze II nařízení č. 36/2012 přidáno jméno žalobkyně se stejným odůvodněním, které bylo uvedeno v bodě 10.

- 12 Dne 24. března 2012 Rada v *Úředním věstníku Evropské unie* zveřejnila oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená v rozhodnutí 2011/782, prováděném prováděcím rozhodnutím 2012/172, a v nařízení [č. 36/2012], prováděném prováděcím nařízením č. 266/2012 (Úř. věst. C 88, s. 9, dále jen „oznámení ze dne 24. března 2012“).
- 13 Podle tohoto oznámení dotčené osoby a subjekty mohou zaslat Radě žádost včetně podpůrných dokumentů, aby rozhodnutí o zařazení jejich jmen na seznam připojený k aktům, uvedeným v bodě 12 výše, bylo znovu zváženo.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 14 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. května 2012 žalobkyně podala projednávanou žalobu směřující ke zrušení prováděcího rozhodnutí 2012/172 v rozsahu, v jakém se jí týká.
- 15 V replice žalobkyně tento návrh na zrušení potvrdila.
- 16 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 30. ledna 2013 žalobkyně s ohledem na skutečnost, že Rada mezitím přijala rozhodnutí 2012/739/SZBP ze dne 29. listopadu 2012 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/782/SZBP (Úř. věst. L 330, s. 21), požádala, aby mohla rozšířit svůj návrh na zrušení tak, aby se týkal nejen prováděcího rozhodnutí 2012/172, ale rovněž rozhodnutí 2012/739, jehož příloha I obsahuje v bodě 71 její jméno se stejným odůvodněním, které bylo uvedeno v bodě 10 výše (dále jen „návrh týkající se rozhodnutí 2012/739“).
- 17 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. února 2013 Rada prohlásila, že nemá připomínky k návrhu týkajícímu se rozhodnutí 2012/739.
- 18 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál (šestý senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení.
- 19 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 30. července 2013 žalobkyně znovu požádala, aby mohla přizpůsobit svá návrhová žádání tak, aby se její žaloba na neplatnost týkala rovněž prováděcího nařízení Rady (EU) č. 363/2013 ze dne 22. dubna 2013, kterým se provádí nařízení (EU) č. 36/2012 (Úř. věst. L 111, s. 1, oprava Úř. věst. 2013, L 127, s. 27), a rozhodnutí Rady 2013/255/SZBP ze dne 31. května 2013 o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 147, s. 14), v rozsahu, v jakém uvedené akty, k nimž jsou připojeny seznamy obsahující její jméno, ovlivňují její situaci (dále jen „návrh týkající se prováděcího nařízení č. 363/2013“ a „návrh týkající se rozhodnutí 2013/255“).
- 20 Rovněž ke dni 30. července 2013 žalobkyně požádala, aby mohla předložit nové důkazy týkající se úmrtí jejího manžela a skutečnosti, že se spolu se svými dětmi usadila ve Spojených arabských emirátech (dále jen „nové důkazy“), které tam chodí do školy.
- 21 Rozhodnutím předsedy šestého senátu Tribunálu ze dne 21. srpna 2013 byly nové důkazy založeny do spisu.
- 22 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. září 2013 Rada prohlásila, že nemá připomínky k návrhu týkajícímu se prováděcího nařízení č. 363/2013 ani k návrhu týkajícímu se rozhodnutí 2013/255.
- 23 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. září 2013 Rada v podstatě tvrdila, že nové důkazy nemají žádný dopad na výsledek řízení o projednávané žalobě, jelikož úmrtí manžela žalobkyně ani skutečnost, že její děti chodí do školy ve Spojených arabských emirátech, nemění její vztahy k syrskému režimu. Kromě toho Rada zdůraznila, že dokumenty předložené žalobkyní nedokazují, že ona sama Sýrii opustila.

- 24 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání dne 12. září 2013. Konkrétně žalobkyně potvrdila, že návrh na zahájení řízení se týkal rozhodnutí 2012/172, na jehož základě bylo její jméno zařazeno do přílohy I rozhodnutí 2011/782. Toto prohlášení bylo zaznamenáno do protokolu z jednání.
- 25 Při stejné příležitosti Tribunál vyzval Radu, aby předložila důkaz o individuálním oznámení prováděcího nařízení č. 363/2013 žalobkyni.
- 26 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 25. září 2013 Rada předložila důkaz jednak o tom, že jednomu ze zástupců žalobkyně v projednávané věci prováděcí nařízení č. 363/2013 a jeho opravu individuálně oznámila doporučeným dopisem ze dne 13. května 2013, a jednak o tom, že uvedený zástupce tento dopis obdržel dne 17. května 2013. Vyjádření žalobkyně k důkazu předloženému Radou došla kanceláři Tribunálu dne 7. října 2013.
- 27 Dopisem ze dne 4. října 2013 žalobkyně požádala o přerušování řízení, aby mohla Radě předložit žádost, aby její situaci znovu zvážila.
- 28 Dne 22. října 2013 předseda šestého senátu Tribunálu jednak po vyslechnutí Rady zamítl návrh na přerušování řízení, a jednak rozhodl o ukončení ústní části řízení.
- 29 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil prováděcí rozhodnutí 2012/172 v rozsahu, v němž je jím dotčena;
 - zrušil rozhodnutí 2012/739 v rozsahu, v němž je jím dotčena;
 - zrušil prováděcí nařízení č. 363/2013 v rozsahu, v němž je jím dotčena;
 - zrušil rozhodnutí 2013/255 v rozsahu, v němž je jím dotčena;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 30 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti návrhů na úpravu návrhových žádání

- 31 Žalobkyně požádala o rozšíření rozsahu žaloby na neplatnost tak, aby se týkala rovněž rozhodnutí 2012/739, prováděcího nařízení č. 363/2013 a rozhodnutí 2013/255.

K návrhu týkajícímu se rozhodnutí 2012/739 a k návrhu týkajícímu se rozhodnutí 2013/255

- 32 Je třeba připomenout – jak vyplývá z bodů 16 a 19 výše – že po podání žaloby bylo rozhodnutí 2011/782, ve znění prováděcího rozhodnutí 2012/172, zrušeno a nahrazeno rozhodnutím 2012/739, a dále vzhledem k tomu, že posledně uvedené již nebylo použitelné, bylo přijato rozhodnutí 2013/255. Jméno žalobkyně je uvedeno na seznámech tvořících přílohu I rozhodnutí 2012/739 a rozhodnutí 2013/255 se stejným odůvodněním jako v rozhodnutí 2012/172, které je zmíněno v bodě 10 výše.

33 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud je původně napadený akt v průběhu řízení nahrazen jiným aktem se stejným předmětem, musí být posledně uvedený akt považován za novou skutečnost, která umožňuje žalobci upravit svá návrhová žádání a žalobní důvody. Nelze totiž připustit, aby orgán nebo instituce Evropské unie mohla na kritiku obsaženou v žalobě podané proti jejímu aktu reagovat tak, že změni uvedený akt nebo jej nahradí aktem jiným a bude se dovolávat v průběhu soudního řízení této změny nebo tohoto nahrazení, aby tak druhého účastníka řízení zbavil možnosti rozšířit jeho původní návrhová žádání a žalobní důvody na pozdější akt nebo proti němu předložit doplňující návrhová žádání a žalobní důvody (rozsudky Soudního dvora ze dne 3. března 1982, *Alpha Steel v. Komise*, 14/81, Recueil, s. 749, bod 8, a Tribunálu ze dne 28. května 2013, *Al Matri v. Rada*, T-200/11, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 80).

34 Návrh týkající se rozhodnutí 2012/739 a návrh týkající se rozhodnutí 2013/255 je třeba prohlásit za přípustné. Vzhledem k datům přijetí uvedených rozhodnutí, tedy 29. listopadu 2012 a 31. května 2013, na základě kterých je žalobkyně nadále dotčena omezujícími opatřeními vůči Sýrii, totiž uvedené návrhy, došlé kanceláři Tribunálu dne 30. ledna 2013 a dne 30. července 2013, byly nutně podány ve lhůtě k podání žaloby, která je stanovena u každého z dotčených rozhodnutí.

K návrhu týkajícímu se prováděcího nařízení č. 363/2013

35 Jak tedy vyplývá z bodu 11 výše, jméno žalobkyně bylo na seznam uvedený v příloze II nařízení č. 36/2012 zařazeno prováděcím nařízením č. 266/2012.

36 Je přitom nesporné, že návrh na zahájení tohoto řízení se netýkal nařízení č. 36/2012, ve znění prováděcího nařízení č. 266/2012.

37 Rovněž je nesporné, že prováděcí nařízení č. 363/2013 pozměňuje nařízení č. 36/2012.

38 V tomto ohledu z judikatury připomenuté v bodě 33 výše vyplývá, že účelem návrhu na úpravu návrhových žádání je umožnit žalobkyni změnit rozsah žaloby, pokud byl původně napadený akt v průběhu řízení nahrazen nebo změněn jiným aktem.

39 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že návrh týkající se prováděcího nařízení č. 363/2013 je nepřípustný, protože žalobkyně rozšiřuje předmět své žaloby na akt, který opomněla napadnout v žalobě, aniž je nezbytné rozhodnout o otázce, zda byl tento návrh podán ve stanovené lhůtě.

40 S ohledem na výše uvedené je třeba učinit závěr, že žalobkyně může podat žalobu proti prováděcímu rozhodnutí 2012/172, které zařadilo její jméno na seznam uvedený v příloze I rozhodnutí 2011/782, rozhodnutí 2012/739 a rozhodnutí 2013/255, v rozsahu, v němž je uvedenými akty dotčena (dále jen společně „napadená rozhodnutí“).

K věci samé

41 Na podporu žaloby předkládá žalobkyně v podstatě čtyři žalobní důvody:

- první vychází z porušení práva na obhajobu, práva na spravedlivý proces a práva na účinnou soudní ochranu;
- druhý vychází z porušení povinnosti odůvodnění;
- třetí vychází z neprokázání dostatečné vazby mezi žalobkyní a situací, která vedla k přijetí omezujících opatření vůči Sýrii;
- čtvrtý vychází z porušení zásady proporcionality, práva na vlastnictví a práva na soukromý život.

42 Nejprve je třeba přezkoumat druhý žalobní důvod, následně první, pak třetí a nakonec čtvrtý.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti odůvodnění

43 Žalobkyně tvrdí, že napadená rozhodnutí neuvádějí specifické a konkrétní důvody, na základě kterých Rada při výkonu své diskreční posuzovací pravomoci dospěla k závěru, že se na žalobkyni musí vztahovat omezující opatření vůči Sýrii. Odůvodnění napadených rozhodnutí je neurčité a obecné a omezilo se na uvedení jejich osobních a rodinných vztahů, místo aby uvádělo objektivní důvody umožňující dospět k závěru, že se žalobkyně účastnila jednání, za které jsou odpovědní její blízcí.

44 Kromě toho jí po přijetí napadených rozhodnutí nebylo sděleno žádné doplňující odůvodnění.

45 Rada argumenty žalobkyně zpochybňuje.

46 Především je třeba připomenout, že povinnost odůvodnit akt nepříznivě zasahující do něčího právního postavení, tak jak je stanovena v čl. 296 druhém pododstavci SFEU, má za cíl jednak poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace ke zjištění toho, zda je akt opodstatněný, nebo zda je případně stížně vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před soudem Unie, a jednak umožnit soudu Unie přezkoumat legalitu tohoto aktu. Takto stanovená povinnost odůvodnění představuje základní zásadu unijního práva, od které se lze odchýlit jen z naléhavých důvodů. Odůvodnění tudíž musí být dotyčné osobě v zásadě sděleno současně s aktem, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, a jeho neexistence nemůže být zhojena skutečností, že se dotyčná osoba dozví důvody aktu v průběhu řízení před unijním soudem (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, bod 49, a rozsudek Tribunálu ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, Sb. rozh. s. II-3967, bod 80).

47 Pokud tedy naléhavé důvody související s bezpečností Unie nebo jejích členských států či s jejich zahraniční politikou nebrání sdělení určitých poznatků, je Rada povinna seznámit osobu nebo subjekt, vůči nimž jsou namířena omezující opatření, se specifickými a konkrétními důvody, pro něž má za to, že tato opatření musela být přijata. Musí tedy uvést skutkové a právní okolnosti, na kterých závisí právní odůvodnění předmětných opatření, a úvahy, které jí vedly k jejich přijetí (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Bank Melli Iran v. Rada, bod 81).

48 Odůvodnění musí dále být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Konkrétně akt nepříznivě zasahující do právního postavení je dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou dotčené osobě známy a které jí umožňují pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (viz výše uvedené rozsudky Rada v. Bamba, body 53 a 54, a Bank Melli Iran v. Rada, bod 82).

49 V projednávaném případě bylo odůvodnění poskytnuté Radou po zařazení jména žalobkyně na seznamy omezujících opatření vůči Sýrii vždy následující:

„Sestra Bashara Al-Assada (Bašára Asáda) a manželka Asifa Shawkata [Ásifa Šaukata], zástupce velitele bezpečnostních a průzkumných složek. Vzhledem k úzkému příbuzenskému vztahu a z něho vyplývající finanční vazbě na syrského prezidenta Bašára Asáda a další klíčové stoupence syrského režimu má prospěch ze syrského režimu a je s ním spojena.“

- 50 Je třeba uvést, že znění tohoto odůvodnění umožňuje žalobkyni pochopit, že bylo její jméno zařazeno na seznamy osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii z důvodu osobních a rodinných vztahů.
- 51 Potvrzení skutečnosti, že žalobkyně pochopila, že Rada se opírala o uvedené vztahy, spočívá o okolnosti, že v rámci projednávané žaloby uplatnila třetí žalobní důvod, kterým zpochybnila právě možnost, aby Rada přijala omezující opatření vůči ní pouze na základě takových vztahů.
- 52 Radou zvolený přístup byl nadto v napadených rozhodnutích jasně uveden, a tudíž Tribunál může posoudit jeho opodstatněnost.
- 53 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinnost odůvodnění představuje podstatnou formální náležitost, kterou je třeba odlišit od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která je součástí legality merita sporného aktu. Odůvodnění rozhodnutí je totiž formálním vyjádřením důvodů, na kterých toto rozhodnutí spočívá. Jestliže jsou tyto důvody stíženy vadami, je jimi stížena legalita rozhodnutí po meritorní stránce, avšak nikoli jeho odůvodnění, které může být dostačující, i když obsahuje vadné důvody (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, Sb. rozh. s. I-4951, bod 181, a výše uvedený Rada v. Bamba, bod 60).
- 54 S ohledem na předcházející úvahy je třeba zamítnout žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti odůvodnění, neboť opodstatněnost odůvodnění poskytnutého Radou ve vztahu k žalobkyni musí být posouzena v rámci žalobního důvodu vycházejícího z neprokázání dostatečné vazby mezi žalobkyní a situací, která vedla k přijetí omezujících opatření vůči Sýrii.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu, práva na spravedlivý proces a práva na účinnou soudní ochranu

- 55 Žalobkyně tvrdí, že bylo její jméno zařazeno na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii, která měla trestněprávní povahu, aniž by byla předem informována o důvodech tohoto zařazení a aniž by byla v tomto ohledu vyslechnuta. Potřeba, aby tato opatření měla efekt překvapení, podle jejího názoru nebyla překážkou jejího vyslechnutí před jejich přijetím.
- 56 Podle žalobkyně mimoto Rada nesplnila svoji povinnost oznámit jí prováděcí rozhodnutí 2012/172, včetně důvodů jejího zařazení, ačkoli nemohla neznat její adresu. Zveřejnění oznámení ze dne 24. března 2012 jí nedalo „konkrétní možnost“ předložit vyjádření k zařazení na seznam. Postup umožňující nové zvážení rozhodnutí zmíněný v tomto oznámení jí neumožnil užitečně uplatnit názor na věc a neskýtá dostatečné záruky. Proto nemá význam, že nepodala příslušnou žádost.
- 57 Nakonec žalobkyně tvrdí, že nemohla vykonat své právo na účinnou soudní ochranu, neboť Rada jí nesdělila důvody, proč byla dotčena omezujícími opatřeními vůči Sýrii.
- 58 Rada argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 59 Je třeba připomenout, že základní právo na dodržení práva na obhajobu během řízení, které předchází přijetí omezujícího opatření, je výslovně zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv Evropské unie, které čl. 6 odst. 1 SEU přiznává tutéž právní sílu jako Smlouvám (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, bod 66).
- 60 Rovněž je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je zásada účinné soudní ochrany obecnou zásadou unijního práva, která vyplývá z ústavních tradic společných členským státům a která byla zakotvena v člancích 6 a 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, přičemž tato zásada byla znovu stvrzena v článku 47 Listiny základních práv

(rozsudky Soudního dvora ze dne 13. března 2007, Unibet, C-432/05, Sb. rozh. s. I-2271, bod 37, a ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, dále jen „rozsudek Kadi“, bod 335).

- 61 Mimoto podle ustálené judikatury účinnost soudního přezkumu – který se musí vztahovat zejména na legalitu důvodů, o něž se opírá unijní orgán za účelem zařazení jména určité osoby nebo názvu určitého subjektu na seznamy adresátů omezujících opatření přijatých uvedeným orgánem – implikuje, že posledně uvedený má povinnost sdělit tyto důvody dotčené osobě nebo subjektu v nejširším možném rozsahu, a to buď v okamžiku, kdy je o zařazení rozhodováno, nebo alespoň co nejdříve po rozhodnutí, aby bylo těmto adresátům umožněno využít v příslušných lhůtách práva takové opatření napadnout (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi, bod 336).
- 62 Dodržení této povinnosti sdělit odůvodnění je totiž nezbytné jak k tomu, aby adresátům omezujících opatření bylo umožněno hájit svá práva za co nejpríznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na unijní soud (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 1987, Heylens a další, 222/86, Recueil, s. 4097, bod 15), tak i k tomu, aby byl unijní soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného unijního aktu, jenž mu přísluší na základě Smlouvy (rozsudek Kadi, bod 337).
- 63 V souladu s požadavky uloženými uvedenou judikaturou přitom čl. 21 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2011/782, čl. 27 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2012/739 a čl. 30 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2013/255 stanoví, že Rada sdělí dotčené osobě své rozhodnutí včetně důvodů zařazení na seznam, a to buď přímo, je-li známa adresa, nebo zveřejněním oznámení, a dané osobě umožní se k této záležitosti vyjádřit. Jsou-li předloženy připomínky nebo nové podstatné důkazy, Rada své rozhodnutí přezkoumá a dotčenou fyzickou nebo právnickou osobu, subjekt či orgán o této skutečnosti informuje.
- 64 V projednávané věci bylo po přijetí prováděcího rozhodnutí 2012/172 dne 24. března 2012 zveřejněno oznámení, které tak žalobkyni umožňovalo předložit Radě vyjádření.
- 65 Skutečnost, že toto oznámení bylo zveřejněno až po prvotním zařazení jména žalobkyně na seznam osob, na něž se vztahují předmětná omezující opatření, nelze samu o sobě považovat za porušení práva na obhajobu.
- 66 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud jde o omezující opatření, dodržení práva na obhajobu, a konkrétně práva být vyslechnut, podle judikatury nevyžaduje, aby unijní orgány před prvotním zařazením jména osoby nebo subjektu na seznam těch, jimž se ukládají omezující opatření, sdělil důvody tohoto zařazení dotčené osobě nebo subjektu (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi, bod 338).
- 67 Takovéto předchozí sdělení by totiž mohlo ohrozit účinnost opatření, jimiž se zmrazují finanční prostředky a hospodářské zdroje, uložených uvedenými orgány (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi, bod 339).
- 68 K dosažení jejich cíle musí takováto opatření, jak vyplývá z jejich povahy, využít efektu překvapení a musí být uplatněna s okamžitou účinností (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi, bod 340).
- 69 Rada tedy neměla povinnost vyslechnout žalobkyni před jejím prvotním zařazením na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii.
- 70 Avšak při přijímání rozhodnutí 2012/739 a rozhodnutí 2013/255, tj. následných aktů, jimiž bylo jméno žalobkyně ponecháno na seznamu obsahujícím jména osob, na něž se vztahují omezující opatření, již nelze platně argumentovat efektem překvapení uvedených opatření (v tomto smyslu a obdobně výše viz uvedený rozsudek Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, bod 62).

- 71 Z judikatury nicméně vyplývá, že právo být vyslechnut před přijetím aktů zachovávajících omezující opatření vůči osobám, které jsou jimi již dotčeny, předpokládá, že Rada proti uvedeným osobám uplatnila nové skutečnosti (v tomto smyslu a obdobně viz výše uvedený rozsudek Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, bod 63).
- 72 V projednávaném případě je třeba uvést, že při ponechání jména žalobkyně na seznamu osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii Rada neuplatňovala žádné nové skutečnosti, které by již žalobkyni nebyly sděleny po jejím prvotním zařazení na seznam.
- 73 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustanoveními připomenutými v bodě 63 výše měla žalobkyně možnost být z vlastního podnětu Radou vyslechnuta, aniž před přijetím každého následného rozhodnutí byla učiněna nová výslovná výzva, pokud vůči ní nebyly uplatněny nové skutečnosti.
- 74 Žalobkyně však této možnosti nevyužila.
- 75 Navíc Rada v den zveřejnění rozhodnutí 2012/739 zveřejnila v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená v rozhodnutí 2012/739 a v nařízení č. 36/2012, prováděném prováděcím nařízením Rady (EU) č. 1117/2012 (Úř. věst. C 370, s. 6).
- 76 Rovněž dne 23. dubna 2013 Rada v *Úředním věstníku Evropské unie* zveřejnila oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená v rozhodnutí 2012/739, prováděném prováděcím rozhodnutím Rady 2013/185/SZBP, a v nařízení č. 36/2012, prováděném prováděcím nařízením č. 363/2013 (Úř. věst. C 115, s. 5).
- 77 Obsah uvedeného oznámení v podstatě odpovídá obsahu oznámení ze dne 24. března 2012.
- 78 Za těchto okolností je třeba mít za to, že žalobkyně měla po několik měsíců možnost zpochybnit důvody jejího zařazení a ponechání v příloze týkající se osob, na něž se vztahují omezující opatření.
- 79 Ohledně skutečnosti, že Rada žalobkyni nevyslechla, je třeba konstatovat, že ani dotčená právní úprava, ani obecná zásada dodržování práva na obhajobu nepřiznávají dotčeným osobám právo na takové slyšení (obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, Sb. rozh. s. II-3019, bod 93 a citovaná judikatura).
- 80 Ohledně argumentu žalobkyně týkajícího se nedostatku individuálního oznámení prováděcího rozhodnutí 2012/172 je třeba uvést, že se žalobkyně ani nepokusila zpochybnit tvrzení Rady, že tato neměla v okamžiku přijímání uvedeného aktu k dispozici její adresu.
- 81 V každém případě i za předpokladu, že Rada nemohla neznat adresu žalobkyně, je třeba poznamenat, že nedostatek individuálního oznámení prováděcího rozhodnutí 2012/172 – ačkoli má dopad na okamžik, kdy začíná plynout lhůta pro podání žaloby – sám o sobě neodůvodňuje zrušení dotčeného aktu. Žalobkyně neuplatňuje argumenty směřující k prokázání, že v projednávané věci měl nedostatek individuálního oznámení prováděcího rozhodnutí 2012/172 za následek porušení jejích práv, které by odůvodnilo zrušení uvedeného rozhodnutí v rozsahu, v němž je jím dotčena.
- 82 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že práva žalobkyně na obhajobu nebyla porušena ani při jejím zařazení, ani při jejím ponechání v seznamech osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii.
- 83 V důsledku toho je třeba tento žalobní důvod zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neprokázání dostatečné vazby mezi žalobkyní a situací, která vedla k přijetí omezujících opatření vůči Sýrii

- 84 Žalobkyně si stěžuje na skutečnost, že napadená rozhodnutí neobsahují důkazy prokazující existenci vazby mezi její osobou, jejím jednáním a jejími činnostmi na jedné straně a cíli omezujících opatření vůči Sýrii na druhé straně. Jelikož žalobkyně je pouze matkou v domácnosti, která nevykonávala žádnou veřejnou nebo hospodářskou funkci, pouhá existence osobních a rodinných vztahů zmíněných v uvedených rozhodnutích neodůvodňuje její zařazení na seznamy osob dotčených uvedenými opatřeními. Kromě toho uvádí, že její manžel mezitím zemřel.
- 85 Podle žalobkyně, Rada z jejích osobních a rodinných vztahů neoprávněně vyvodila, že má prospěch ze syrského režimu a je s ním spojena, ačkoli ji na předmětné seznamy mohla zařadit, pouze pokud disponovala důkazy týkajícími se jejího objektivního chování, které prokazují její osobní odpovědnost. V tomto ohledu žalobkyně odkazuje zejména na rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2012, *Tay Za v. Rada* (C-376/10 P). Mimoto tvrdí, že Tribunál se nemůže omezit na abstraktní posouzení pravděpodobnosti odůvodnění uplatněného Radou, ale musí se ujistit, že se zakládá na přesných a konkrétních informacích a důkazech, což v projednávané věci nebylo učiněno. Jedná se podle ní o stejný druh kontroly, jakou Tribunál vykonává v případech omezujících opatření vůči teroristům.
- 86 Konečně žalobkyně poznamenává, že údajný nedostatek jakýchkoli důkazů v napadených rozhodnutích nemůže být zhojen výňatky z internetových stránek předložených Radou před Tribunálem za účelem prokázání, že se účastnila syrského politického života. Šlo totiž o informace čistě spekulativní povahy.
- 87 Rada argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 88 Je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 1 a čl. 19 odst. 1 rozhodnutí 2011/782 se omezení v oblasti povolení ke vstupu na území členských států a zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů vztahují nejen na osoby odpovědné za násilné represe proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii, ale rovněž na osoby, které mají prospěch z tohoto režimu, nebo které jej podporují, a na osoby s nimi spojené. Tato ustanovení se nacházejí v čl. 24 odst. 1 a čl. 25 odst. 1 rozhodnutí 2012/739 a v čl. 27 odst. 1 a v čl. 28 odst. 1 rozhodnutí 2013/255.
- 89 Tímto postupem Rada vycházela z domněnky, podle které osoby, jejichž vztahy se stoupenci syrského režimu byly prokázány, byly považovány za osoby, které mají prospěch z tohoto režimu nebo jej podporují, a jsou s ním tedy spojené.
- 90 Ohledně žalobkyně měla Rada za to, že „má prospěch ze syrského režimu a je s ním spojena“, protože byla sestrou prezidenta Bašára al Asáda, manželkou Ásefa Šaukata, zástupce velitele bezpečnostních a průzkumných složek, a udržovala úzké vztahy s dalšími klíčovými stoupenci syrského režimu.
- 91 Je třeba ověřit, zda se tím Rada dopustila nesprávného právního posouzení.
- 92 Je třeba především připomenout, že ohledně omezujících opatření týkajících se třetích zemí z judikatury vyplývá, že kategorie fyzických osob, které jimi mohou být dotčeny, zahrnují osoby, jejichž vazba k dotčené třetí zemi je zcela jasná, tedy zejména jednotlivci, kteří jsou spojeni s vedoucími představiteli uvedené země. Takové kritérium tedy lze použít, pokud bylo stanoveno akty obsahujícími omezující opatření, o která se jedná, a pokud odpovídá cíli uvedených aktů (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Tay Za v. Rada*, body 68 a 69).
- 93 V projednávaném případě je zaprvé třeba konstatovat, že žalobkyně je zjevně osobou spojenou s vedoucími představiteli syrského režimu, kvůli její rodinné vazbě s prezidentem této země, a – dokud byl naživu – také kvůli funkcím vykonávaným jejím manželem.

- 94 Naproti tomu po úmrtí posledně uvedeného, měla Rada změnit rozhodnutí 2012/739 v tomto ohledu, a zohlednit tuto událost při přijetí rozhodnutí 2013/255.
- 95 Odkaz na „další klíčové stoupence syrského režimu“ je příliš neurčitým tvrzením, které nestačí k odůvodnění zařazení a ponechání žalobkyně na seznamech osob, na které se vztahují dotčená omezující opatření.
- 96 Nicméně pouhá skutečnost, že žalobkyně je sestrou Bašára al Asáda stačí k tomu, aby Rada mohla mít za to, že je spojena s vedoucími představiteli Sýrie ve smyslu ustanovení zmíněných v bodě 88 výše, a to tím spíše, že existence tradice rodinného řízení moci v dané zemi je známou skutečností, kterou Rada mohla zohlednit.
- 97 Proto na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí žalobkyně, uplatnění domněnky, podle které má prospěch ze syrského režimu a je s ním spojena, na její situaci, není v rozporu se závěry vyplývajícími z výše uvedeného rozsudku *Tay Za v. Rada*. V posledně uvedeném rozsudku měl Soudní dvůr za to, že vazba mezi státem dotčeným omezujícími opatřeními přijatými Radou a fyzickou osobou, která je rodinným příslušníkem vedoucího představitele podniku považovaného za podnik spojený s vládou tohoto státu, nepostačuje k tomu, aby tato osoba mohla být dotčena uvedenými omezujícími opatřeními (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Tay Za v. Rada*, body 63 až 65). Připustil však, že by mohla spadat do kategorie osob, které mohou být dotčeny omezujícími opatřeními cílenými na ty, jejichž vazba k dotčené třetí zemi je zcela jasná, to znamená na vedoucí představitele třetích zemí a jednotlivce s nimi spojené (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Tay Za v. Rada*, bod 68). Přitom je zjevné, že vazba mezi žalobkyní a syrským režimem, o kterou jde v projednávaném případě, je významně přímější, a nepodléhá tedy stejně přísným požadavkům, jaké uvedl Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku *Tay Za v. Rada*.
- 98 Zadruhé je třeba přezkoumat, zda je domněnka – podle které má žalobkyně prospěch ze syrského režimu a je s ním spojena – kterou použila Rada, přiměřená cíli, který sleduje, a zda je vyvratitelná, přičemž otázka, zda respektuje práva žalobkyně na obhajobu, byla zkoumaná v rámci prvního žalobního důvodu.
- 99 Jak tedy vyplývá z odůvodnění rozhodnutí 2011/273, Rada zavedla omezující opatření proti třetí zemi, tedy proti Sýrii, v reakci na násilné represe vedené orgány této země proti civilnímu obyvatelstvu. Tentýž cíl je rovněž základem napadených rozhodnutí, která nahradila rozhodnutí 2011/273. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že – ačkoli se dotčená omezující opatření týkají pouze vedoucích představitelů syrského režimu – cíle sledované Radou mohly být ohroženy, pokud by uvedení vedoucí představitelé mohli uvedená opatření snadno obejít prostřednictvím svých blízkých. K tomuto bodu je třeba připomenout, že podle judikatury může pojem „třetí země“ zahrnovat nejen její vedoucí představitele, ale rovněž jednotlivce, kteří jsou s nimi spojeni (v tomto smyslu a obdobně viz výše uvedený rozsudek *Tay Za v. Rada*, body 43 a 63, a citovaná judikatura).
- 100 Dále je třeba uvést, že uvedená domněnka je vyvratitelná. Z ustanovení zmíněných v bodě 63 výše totiž vyplývá, že Rada osobám dotčeným danými omezujícími opatřeními dává možnost, aby jí předložily vyjádření, a znovu zvažuje svá rozhodnutí, pokud jsou předloženy nové důkazy nebo podána vyjádření. Osoby dotčené omezujícími opatřeními tak mohou uvedenou domněnku vyvrátit, pokud prokáží, že navzdory svým osobním nebo rodinným vazbám s vedoucími představiteli syrského režimu nemají z uvedeného režimu prospěch, a nejsou s ním tedy spojeny, a to zejména na základě skutečností a informací, které pouze ony mohou mít v držení.
- 101 Ačkoli je pravda, že podle judikatury je v případě zpochybnění úkolem příslušného unijního orgánu, aby prokázal, že jsou důvody uplatňované vůči dotyčné osobě podložené, přičemž tato osoba není povinna předložit důkazy o opaku svědčící o tom, že uvedené důvody podložené nejsou (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2013, *Komise a další v. Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, bod 121; viz rovněž v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Bank Melli Iran v. Rada*, body 37 a 107),

je třeba konstatovat, že v projednávaném případě, žalobkyně nezpochybňuje skutečnost, kterou tvrdila Rada, a sice že je sestrou Bašára al Asáda, ale omezuje se na kritiku důsledků, které z toho Rada vyvodila, tedy že má prospěch ze syrského režimu a je s ním spojena.

- 102 Nicméně žalobkyně nevyužila možnosti předložit Radě vyjádření za účelem vysvětlení, proč by její rodinná vazba neměla umožnit její zařazení na seznam, ani nepodala žádost o opětovné zvážení její situace doprovobenou důkazy umožňujícími mít za to, že navzdory svému vztahu s Bašárem al Asádem neměla prospěch ze syrského režimu a není s ním spojena.
- 103 Před Tribunálem se žalobkyně zaprvé omezila na jednoduchá tvrzení o své údajné úloze matky v domácnosti, na která Rada odpověděla předložením například výňatků z internetových stránek určitých sdělovacích prostředků, kde byla tvrzena politická role žalobkyně. Uvedené výňatky neslouží k dokázání přímé účasti žalobkyně na represích proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii, ale pouze potvrzují, že Rada mohla předpokládat, že byla spojena s režimem.
- 104 Zadruhé žalobkyně předložila nové skutečnosti (viz bod 20 výše) týkající se zejména skutečnosti, že její děti nyní chodí do školy ve Spojených arabských emirátech. Přitom tato okolnost – i za předpokladu, že by umožňovala dospět k závěru, že sama žalobkyně opustila Sýrii – nepostačuje sama o sobě k závěru, že se žalobkyně distancovala od syrského režimu, a musela tedy uprchnout ze země. Jak poznamenala Rada, případná změna bydliště žalobkyně totiž může být vysvětlena řadou jiných důvodů, například zhoršením bezpečnostní situace v Sýrii.
- 105 Zatřetí je třeba připomenout, že použití domněnky uplatněné Radou bylo stanoveno v napadených rozhodnutích (viz bod 88 výše) a že umožňuje dosáhnout jejich cílů (viz bod 99 výše).
- 106 S ohledem na výše uvedené je třeba tento žalobní důvod zamítnout.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality, práva na vlastnictví a práva na soukromý život

- 107 Žalobkyně tvrdí, že její zařazení na seznamy osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii porušuje zásadu proporcionality, zakotvenou zejména v čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv. Pokud totiž není prokázáno její sankčně postižitelné chování, není toto zařazení podle jejího názoru nezbytné ani neodpovídá cílům, které uvedená opatření sledují.
- 108 Podle žalobkyně zmrazení jejích finančních prostředků, které vyplývá z napadených rozhodnutí, porušuje její právo na vlastnictví chráněné zejména čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv, jelikož jí brání svobodně používat její majetek, aniž je toto omezení jejího práva nezbytné nebo přiměřené k dosažení cílů sledovaných Radou. Omezující opatření, která ji postihují – navzdory své zajišťovací povaze a použitelnosti pouze na hospodářské zdroje nacházející se v Unii – jí upírají právo na vlastnictví, jelikož s danými zdroji nemůže disponovat.
- 109 Z podobných důvodů omezení její svobody cestovat uložená dotčenými opatřeními porušila její právo na soukromý život uznané zejména v článku 7 Listiny základních práv.
- 110 Konečně žalobkyně poznamenala, že možnosti odchýlit se od uvedených omezení, stanovené v napadených rozhodnutích, nejsou dostatečné, protože předpokládají dodatečnou žádost *a posteriori*, jakmile dojde k porušení samotné podstaty dotčených práv, a protože přiznání uvedených odchylek závisí na diskrečních rozhodnutích Rady a členských států.
- 111 Rada argumenty žalobkyně zpochybňuje.

- 112 Je třeba připomenout, že právo na vlastnictví patří mezi obecné zásady unijního práva a je zakotveno v článku 17 Listiny základních práv. Pokud jde o právo na respektování soukromého života, článek 7 Listiny základních práv uznává právo na respektování soukromého a rodinného života (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2012, O. a další, C-356/11 a C-357/11, bod 76).
- 113 Přitom podle ustálené judikatury se tato základní práva netěší v unijním právu absolutní ochraně, ale musí k nim být přihlédnuto ve vztahu k jejich funkci ve společnosti (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi, bod 355). Proto může být výkon těchto práv omezen za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným Uníí a nejsou s ohledem na sledovaný cíl nepřiměřeným a neúnosným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 30. července 1996, Bosphorus, C-84/95, Recueil, s. I-3953, bod 21, a ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, bod 121).
- 114 Mimoto z ustálené judikatury vyplývá, že zásada proporcionality je součástí obecných zásad unijního práva a vyžaduje, aby prostředky zavedené ustanovením unijního práva byly způsobilé k uskutečnění legitimních cílů sledovaných dotyčnou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je k dosažení těchto cílů nezbytné (rozsudky Soudního dvora ze dne 12. května 2011, Lucembursko v. Parlament a Rada, C-176/09, Sb. rozh. s. I-3727, bod 61, výše uvedený rozsudek a Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, bod 122).
- 115 V projednávaném případě je zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů osob identifikovaných jako spojenci syrského režimu, jakož i zákaz jejich vstupu na území Unie (dále jen „dotčená opatření“), jež bylo uloženo napadenými rozhodnutími, zajišťovacím opatřením, jehož smyslem není zbavit dotyčné osoby majetku nebo práva na respektování jejich soukromého života (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek Kadi, bod 358). Předmětná omezující opatření však nesporně přinášejí omezení výkonu práva na vlastnictví a zasahují do soukromého života žalobkyně (v tomto smyslu viz a obdobně výše uvedený rozsudek Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, bod 120).
- 116 Pokud jde o adekvátnost k dosažení cílů dotčených opatření, vzhledem k tak zásadnímu obecnému zájmu, jakým je pro mezinárodní společenství ochrana civilního obyvatelstva, nemohou být sama o sobě považována za neadekvátní (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky Bosphorus, bod 26; Kadi, bod 363, a Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, bod 123).
- 117 Co se týče nezbytnosti, je třeba konstatovat, že alternativní a méně omezující opatření, jako je systém předchozího schválení nebo povinnost dodatečného odůvodnění použití vyplacených finančních prostředků, neumožňují dosáhnout sledovaného cíle, tzn. vyvinutí tlaku na podporovatele syrského režimu, kteří se dopouštějí persekuce civilního obyvatelstva, stejně účinně, zejména vzhledem k možnosti uložená omezení obejít (obdobně viz rozsudek Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, bod 125).
- 118 Nadto je nutné připomenout, že čl. 19 odst. 3 až 7 rozhodnutí 2011/782, čl. 25 odst. 3 až 11 rozhodnutí 2012/739 a čl. 28 odst. 3 až 11 rozhodnutí 2013/255 stanoví možnost jednak schválit použití zmrazených finančních prostředků pro uspokojení základních potřeb či úhradu některých závazků a jednak udělit zvláštní povolení k uvolnění zmrazených finančních prostředků, jiných finančních aktiv nebo jiných hospodářských zdrojů
- 119 Stejně tak v souladu s čl. 18 odst. 6 rozhodnutí 2011/782, čl. 24 odst. 6 rozhodnutí 2012/739 a čl. 27 odst. 6 rozhodnutí 2013/255 může příslušný orgán členského státu povolit vstup na své území zejména z naléhavých humanitárních důvodů.

- 120 Konečně ponechání jména žalobkyně na seznamech připojených k napadeným rozhodnutím nemůže být označeno za nepřiměřené z důvodu údajně potenciálně neomezené povahy. Toto ponechání je totiž pravidelně prověřováno, aby se zajistilo, že osoby a entity, které již neodpovídají kritériím pro zařazení na dotčený seznam, z něj budou vyňaty (viz obdobně rozsudky Kadi, bod 365, a výše uvedený Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, bod 129).
- 121 Vzhledem k prvořadě důležitosti ochrany civilního obyvatelstva v Sýrii a k možnostem odchylek stanovených v napadených rozhodnutích z toho vyplývá, že omezení práva na vlastnictví a omezení respektování soukromého života žalobkyně způsobená napadenými rozhodnutími nejsou nepřiměřená.
- 122 Tento žalobní důvod, a v důsledku toho žalobu v plném rozsahu, je třeba zamítnout.

K nákladům řízení

- 123 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Bušře al Asád se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Kanninen

Berardis

Wetter

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. března 2014.

Podpisy.